

29 Σεπτεμβρίου 2014

Ακολουθία του Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Ιωσήφ του Ησυχαστού

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Ιωσήφ Ησυχαστής](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Ψαλλομένη τῆ 15ῃ Αὐγούστου

Ποίημα Στυλιανοῦ Μακρῆ, Δρος Θ.,

Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

Νάουσα, 2011

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ´ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος δ´. Ποίοις εὐφημιῶν ᾠσασιν.

Ποίοις εὐφημιῶν ᾠσασιν, ἐπαινέσωμέν σε τὸν θεόπτην, τὸν αἰθεροδρόμον τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀντλητῆρα τῆς χάριτος, τὸν πυριλαμπῆ ἕν τῷ ἀκτίστῳ, φωτί, καὶ ἀδιαλείπτῳ συστειλάμενον, εὐχῆ, νοῦν κυκλόθεν πάτερ τῆς καρδίας σου; Ὅθεν τὸ χαῖρε προσδέχου, Ἰωσήφ θεόφρον, ὡς πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, Χριστῷ τῷ παρέχοντι, τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐφημιῶν ᾠσασιν, ἀνυμνήσωμέν σε θεηγόρε, τῶν ἡσυχαστῶν τὸ ἀγλαΐσμα, καὶ μοναστῶν τὸ στεφάνωμα; σὺ γὰρ τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, νυκτί, καὶ ἡμέρᾳ ἔκραζες μεγάλη σου, φωνῆ· φώτισόν μου σκότος τὸ ἐσώτερον, Σῶτερ καὶ λύσον ψυχῆς μου, τὴν ἀχλὺν καὶ σῶσον, τὸν ἰκέτην σου Ἀγαθέ, Χριστέ μου Φιλάνθρωπε, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δεύτερον Ἰωσήφ πάγκαλον, ἡ ὀμήγουρις τῶν ὑμνητῶν σου, σὲ προσαγορεύει μακάριε, καὶ ἐπαινοῦσα κραυγάζει σοι· Ὁ καταλιπὼν φιληδονίας, σαρκός, πάλαι τὸν χιτῶνα καὶ αἰσchrήμονος, φυγὼν, καὶ ψυχοβλαβοῦς τε καὶ δηλήμονος, πᾶσι βρωτοῖς Αἰγυπτίας, ἀμαρτίας χαίροις, ἀγιώτατε Ἰωσήφ, ἡμῖν ὁ δυνάμενος, πορίσαι Χριστοῦ τὸ ἔλεος.

Ἄγγελον ἐπὶ γῆς εἶδόν σε, θεομάκαρ οἱ συναθληταί σου, πτέρυξι δυσὶν ἀναπτόμενον, τῆς θεωρίας καὶ πράξεως, γῆθεν πρὸς οὐράνιον τὸ ὕψος, Χριστοῦ, καὶ εὐαρεστήσαντα καμάτοις σου, Αὐτῷ, Οὐπὲρ νῦν τῷ θρόνῳ παριστάμενος, μὴ διαλείπης πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι πάντας, ἀγιώτατε Ἰωσήφ, τοὺς ὕμνοις τιμῶντάς σου, τὴν μνήμην θεόπτα ἔνδοξε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Δεῦτε ὀσιακὴν κοίμησιν, ἐορτάσωμεν τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ, πάλαι ἀρεταῖς διαλάμπσαντος, καὶ μυστιπόλου τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀποταγῆ ματαίου κόσμου, δεσμά, πάντα διαρρήξαντος τὰ δύσθλαστα, αὐτοῦ, καὶ σαρκὸς φρονήματος ἰσχύσαντος, νήπει νηστεία ἀσκήσει, Ἰωσήφ ὀσίου, τοῦ πρεσβεύοντος τῷ Χριστῷ, ἡμῖν τοῦ δωρησασθαι, ταχέως τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Κλίμαξ ἡ μυστικὴ γέγονας, Ἀειπάρθενε δι' ἧς κατέβη, Λόγος οὐρανόθεν συνάναρχος, Θεῶ Πατρί τε καὶ Πνεύματι, ὁ ἀναβιβάσας τὴν φύσιν, βροτῶν, εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὸ ὡς Ἄχραντε, ἐχρῆν, Δέσποινα μετὰ τοῦ πανασπίλου σου, σώματος Μητὲρ Κυρίου, πρὸς Αὐτὸν μετέστης, τοῦ πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ὕμνοις τιμώντων σου, τὴν Κοίμησιν καὶ Μετάστασιν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος πλ. β´. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πράξεως νηπτικῆς, καὶ θεωρίας μύστα, ὑφηγητὰ σοφίας, τῆς ὑπερθεν θεόφρον, μαθήτευσον τὰ τέκνα σου.

Στ.: Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Ὅσιν Ἰωσήφ, ἀθωνιτῶν τὸ κλέος, καὶ ἐρημίας δόξα, ὑπὲρ ἡσυχάζόντων, τῶν ἱερῶς ἰκέτευε.

Στ.: Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις Αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὀσίων.

Ἐλλαμψεν δι' εὐχῆς, καρδιακῆς σου πάτερ, ἄκτιστον φῶς Τριάδος, ἐν σοὶ τὸ καταλύσαν, τὸ σκότος τὸ ἐσώτερον.

Δόξα.

Χαίροις ὁ γεγονώς, μονὴ Πατρὸς καὶ Λόγου, καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἀρῥαγὲς δοχεῖον, ὃ Ἰωσήφ τῆς χαριτος.

Καὶ νῦν.

Μῆτερ θείου φωτός, καταύγασον ἀκτίσι, τοὺς μεγαλύνοντάς σε, ὡσπερ ἀστήρ ἐμφαίνων, δικαιοσύνην Ἥλιον.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον,

τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ

καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ´

καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος α´. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὰς ἀγκάλας Αὐτοῦ, διανοίγων σήμερον, εἰσδέχεται τὴν ψυχὴν, τὴν μακαρίαν σου, καὶ ἄδολον Ἰωσήφ, καὶ ἀναπαύει αὐτὴν ὀσιώτατε, ἐν κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, αὐτοχειρὶ τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ ἅγιε, ὁ παραλαβὼν τὸ πνεῦμα, καὶ Ἀγνῆς Θεόπαιδος, Ἰησοῦς ὃς πρεσβεύεις, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν τῷ ἄδη ψυχῆς, κατελθὼν καὶ ἔρεβος, ἐσώτερον συνειδώς, ὡς ἄλλος ὄσιε, Γρηγόριος Παλαμᾶς, μετὰ δακρύων Κυρίῳ ἐκραύγαζες· τὸ σκότος τὸ ἐν ἐμοί, λῦσον φωτὶ ἀπροσίτῳ φωτίσας με, ἵνα ἐν αὐτῷ Σὲ ἴδω, Ἰησοῦ γλυκύτατε, ἐξαστράπτοντα ὄλως, καὶ θεοῦντά με τὸν δοῦλόν Σου.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς νηστείας καρπὸν, Ἰωσήφ γευόμενος, εἰργάσω θεοπρεπῶς, πάτερ αὐοίδιμε, τὴν βρωσὶν τὴν ἀληθῆ, τὴν εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον μένουσαν, διόπερ εἰς χορτασμόν, τῶν ἱκετῶν σου τὸ μάννα κατάπεμψον, τῶν σῶν θαυμαστῶν σημείων, οὐρανόθεν ὄσιε, ὁ τραφεὶς ἐν ἐρήμῳ, ἐδωδῆ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τὴν ἄνω τερπνότητα Χριστοῦ, ἰδεῖν ἐφιέμενος, εἶχες τὰ ὄμματα ῥέοντα, δακρύων

Ἰωσήφ, ὅσα οὐχ ὑπάρχει, πάτερ μετὰ θάνατον, σωφρόνως λογιζόμενος ῥέοντα, εἶναι καὶ σκύβαλλα, καὶ κολάσεως ἀρμόδια, ὅσα πάθη, σαρκὸς τὰ φιλήδονα.

Τὸ ὄνομα ἔχων Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, τοῦ Ἰησοῦ ἐν τοῖς χεῖλεσι, Αὐτοῦ ἐν προσευχαῖς, ὡς ἀδιαλείπτως, μνημονεύων ὅσιε, κινήσει κυκλικῆ εἰς καρδίαν σου, τὸν νοῦν ἐπέστρεφες, ἵνα πάτερ θείας χάριτος, ἀπειργάση, αὐτὴν φυλακτήριον.

Εὐφραίνεται πάτερ ἐπὶ σοί, Ἄθως ἀγιώνυμος, καὶ τῷ Κυρίῳ καυχώμενος, κραυγάζει τοῖς βουνοῖς· Δεῦτε τὰ εὐώδη, ἄνθη μου μυρίσατε, ἐν οἷς τῆς ἡσυχίας τὸ ῥόδον μου, τὸ ὠραιότατον, Ἰωσήφ ὁ ἀξιάγαστος, καὶ θεόπτης, Χριστοῦ πολυζήλωτος.

Δόξα. Ἦχος β´.

Ἵστε ἤγγιζεν καιρός, τῆς ἐξόδου σου σεμνέ, καὶ περιστοιχίσαν τὰ τέκνα σου, τῆς ἀσθενείας σου τὴν κλίνην, ἰδόντα σε τὸ μὲν σῶμα πιεζόμενον, τὸ δὲ πνεῦμα εὐφραινόμενον, ἔλεγον ἐν ἑαυτοῖς· Ὡ τῶν ἐν σοὶ θαυμασίων, Ἰωσήφ ὀσιώτατε ἀσκητά! Πῶς δύναμις Θεοῦ, ἐτελειώθη ἐν σοί! Τὴν γὰρ τῶν πνευμόνων σου δύσπνοιαν, ἢ τῆς εὐχῆς σου προσανεπλήρωσεν εὐπνοια, τὴν δὲ τῆς καρδίας σου ἀνεπάρκειαν, ἢ τῆς καρδιακῆς σου ἐργασίας ἐπάρκεια. Διὸ μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ὅταν ἔλθης, ἐν τῇ βασιλείᾳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρήλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 3, 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτοῖς βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς καὶ εὔρεν αὐτοῖς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοῖς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας

προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦτες ἐπ’ αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 5, 5)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει Αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονες. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ’ αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικαστὰὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωρος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Ἦχος α΄.

Χορεύσατε ψυχὰι τῶν μοναστῶν, κυκλώσατε τὸ κλέος τῶν ἡσυχαστῶν, Ἰωσήφ τὸν ὄσιον, καὶ συγχαίρουσαι αὐτῷ βοήσατε· ὦ θειότατε πάτερ, εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν ἡμῖν σκότος, τότε τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ πόσον; Θεοεἰκέλε καὶ φωτόμορφε, μὴ παύση δεόμενος Χριστοῦ, καὶ ἡμᾶς φωτίσαι, καὶ δωρήσασθαι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Χαίροις ὁ δμητῆρ τῶν θηρίων παθῶν, Ἰωσήφ ὁ ἐντρεχῆς εἰς παραμυθίαν τῶν μοναστῶν, ἡσυχαστῶν ὁ φωσφόρος, καὶ περίοπτος ἀστήρ, ὁ λίβανος τῆς προσευχῆς, καὶ ἀδιάστατος ἐγκρατευτῆς· χαίροις ὁ τὸν Βελίαρ κατατροπώσας, καὶ τὸ γαυρίαμα καθελὼν αὐτοῦ· χαίροις ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Αὐτὸν ἰκετεύων, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος γ΄.

Πάντα ἀπώσάμενος τὰ ῥέοντα, τοῦ ματαίου ὀσιώτατε κόσμου, μετανοίας ἔσχες ῥέοντα δάκρυα, ἐν οἷς ὁ νοῦς σου ἐνήξατο, ὁ καταχθεὶς εἰς λιμένα, ταπεινώσεως τῆς καρδίας σου. Ποταμοὶ δὲ τῆς χάριτος συνέρρυσαν, ἐκ τοῦ στενωποῦ τῆς νηστευούσης κοιλίας σου, τοῦ ἀρδεῦσαι τὸ δένδρον τῆς σῆς ἀσκήσεως, καὶ ποτίσαι τοὺς διψῶντας τὴν πρεσβείαν σου, πρὸς τὸν θεώσαντά σε πάτερ Χριστόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Κόσμου τὴν τύρβην ἐκ νεότητος φυγών, εἰς Ὅρος Ἀγιώνυμον ἦλθες Ἰωσήφ, ἵνα τυρβάσης περὶ τὸ ἐν, οὗ ἔστι χρεία καθὼς εἰρέθη. Καὶ προχειρίζων ψυχὴν σου ἐπὶ Θεόν, ἐβόας ἅγιε Αὐτῷ· Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν, προσφέρων Σοὶ Δέσποτα, εὐχαριστῶ Σοὶ καὶ δέομαι· κατάπεμψον τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματός Σου ἐπ' αὐτήν, καὶ μετάβαλε αὐτήν, εἰς λυχνίαν ἐπτάφωτον, κατὰ τὸ μέγα Σου ἔλεος.

Ἦχος πλ. α΄.

Ἐν σώματι περιορίζων τὸ ἀσώματον, ὡς ἀνακλίνων κεφαλὴν ἐπὶ τὸ στήθος, καὶ καρδιακῶς προσευχόμενος Χριστῷ, ἑώρας ἐντός σου τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ, ἧς οὐδὲν μεῖζόν ἐστι· ὁ δὲ καινὸς ἐν σοὶ ἄνθρωπος, λαμπρυνόμενος χάριτι, καὶ ἀμπεχόμενος φῶς ἄκτιστον, παρεβιάζετό σε πρὸς μεῖζονα παλαίσματα, δι' ὧν καὶ ἠξιώθης, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύειν, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἐν ἀκτίστῳ φωτί, καταυγασθεὶς καὶ φρουκτωρήσας τοῖς τέκνοις σου, θεώσεως τὰ σημεῖα, μακαριστὲ Ἰωσήφ, καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ τελειώσεως, ψυχῇ γὰρ καὶ σώματι, τὰς ἐντολὰς ὀσιώτατε, Αὐτοῦ εἰργάσω, νηπτικῶς καὶ ἀπέδωκας, πολλαπλάσια, τὰ δοθέντα σοι τάλαντα, ὥσπερ δοῦλος εὐάρεστος, διὸ ἐπιστάτην σε, ἐπὶ πολλῶν χαρισμάτων, δικαίως πάτερ κατέστησε, Χριστὸς ὁ παρέχων, ἱκεσίαις σου τῷ κόσμῳ, το μέγα ἔλεος.

Στ.: Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις ὁ ἀπαθείας ἀστήρ, ὁ ἐραστής τῶν ὑπὲρ φύσιν καὶ τέλειος, ἀνὴρ ὁ εἰς μέτρον φθάσας, τῆς ἡλικίας Χριστοῦ, χαίροις μυστιπόλε ὑπερκόσμιε, σοφίας τῆς ἄνωθεν, τὸ πρυτανεῖον τὸ ἔνσαρκον, θεογνωσίας, Ἰωσήφ ἀγιώτατε, ὁ ἀνάλωτος, ἠδονῶν τῶν τοῦ σώματος, χαίροις ὁ νοῦς ὁ ἔνθεος, ζωγρία αὐτόβουλε, τῆς ὑψιθρόνου ἀγάπης, τοῦ Ἰησοῦ Ὃν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων, καὶ προφρόνως γεραιρόντων, τὴν θείαν μνήμην σου.

Στ.: Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις Αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

Χαίροις ὁ ὀλεσίθηρ παθῶν, ὁ τὴν ῥομφαίαν ἐγκρατείας σπασάμενος, τροχῷ τὴν ἀκονισθεῖσαν, τῆς προσευχῆς καὶ νοός, εἰς καρδίαν ἐπανακυκλώσεως, ὁ κόσμου ἀντίβιος, καὶ ἡσυχάϊος πολέμιος, χαίροις δαιμόνων, νικητὰ πολυκοίρανε, χαίροις ὅσιε, Ἰωσήφ ὁ τοῦ Πνεύματος, δρέψας καρπούς καὶ χάριτας, δρεπάνη τῆς νήψεως, ὡς ἠδονῶν ἐκριζώσας, ἀμαρτωλῶν τὰ ζιζάνια, Χριστοῦ βοηθεία, τοῦ παρέχοντος

τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Τὴν Κουροτρόφον τὴν καλὴν τῶν παρθένων, καὶ μοναστῶν μητέρα καὶ προστάτιδα, Ἰωσήφ σεβόμενος, παρεκάλεις λέγων αὐτῇ· ὦ τοῦ κόσμου Δέσποινα, καὶ Κυρία τοῦ Ἄθω, ὡς ὑπέσχου μοι πάλαι, τὴν ψυχὴν μου παράλαβε, ἐν τῇ εὐφροσύνῳ ἡμέρα, τῆς ἁγίας σου Κοιμήσεως· τὰ σὰς γὰρ ζηλώσας ἀρετάς, ταπείνωσιν ὑπακοήν, παρθενίαν σώματος, ἀκτημοσύνην, ἀγνεΐαν λογισμῶν καὶ ἀπάθειαν, καὶ τὴν τελείαν ἀγάπην, καὶ εἰς σὲ ἀναθέμενος ἐλπίδας, μιμητῆς σου ἐγενόμην ὁ ἰκέτης σου, Θεοτόκε ἡ Μήτηρ, τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθέने, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν ἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ παρὸν Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α´. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

ὦς ἐρήμου πολίτης καὶ τῆς νήψεως πρόμαχος, μύστις θεωρίας ἐγένου, Ἰωσήφ καὶ τῆς πράξεως, νηστεία ἀγρυπνία προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβών. Ὅθεν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πίστει κραυγαζόντων σοι· Δόξα τῷ φῶς ἐλλάμπαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ σὲ θεώσαντι Χριστῷ καὶ ἀγιάσαντι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος α´. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Σαρκὸς ταῖς ἡδοναῖς, Ἰωσήφ ἀπετάξω, καὶ κόσμου τοῖς τερπνοῖς, ὡς τῆς νήψεως μέγας, ἐργάτης καὶ τῷ Πνεύματι, συνταχθεὶς προαπήλαυσας, ὀσιώτατε, πνευματικῶν ἐδεσμάτων, εὐωχίας τε, τοῦ Παραδείσου τρισμάκαρ, καὶ θείας τερπνότητος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Νηστεία προσευχῆ, ἀγρυπνία ἐν ὄρει, Ἁγίῳ Ἰωσήφ, ἡγιάσθης καὶ σκεῦος, ἐδείχθης τῆς τοῦ Πνεύματος, ἐκλογῆς πολυτίμητον, καὶ χρυσήλατον, χάριτος θείας δοχεῖον, καὶ ἀλάβαστρον, τὴν ἰκεσίαν προχέον, ποσὶ τοῦ Παντάνακτος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε ἡ πηγὴ, τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ, ἐτέθης ὡς χρεῶν, ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ὅμως τοῦ κρατῆσαί σου, τεταρταῖον οὐκ ἴσχυσεν, τάφος Δέσποινα, τὸ πανακήρατον σῶμα, ὅθεν Ἄχραντε, σωματικῶς πρὸς Υἱόν σου, μετέστης τριήμερος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πτωχεῖαν ἐκούσιον, ἐπιζητῶν τοῦ Χριστοῦ, καλῶς ἐπετήδευσας, τέχνην τεχνῶν Ἰωσήφ, εὐχὴν ἀδιάλειπτον, ὅθεν καὶ ὡς τιμίαν, ἐμπολὴν σωτηρίαν, ἔλαβες τῆς ψυχῆς σου, καὶ νῦν πέλεις θαυμάτων, καὶ χάριτος θείας ἀγαθέ, πάτερ βαθύπλουτος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Αὐτόπτης γενόμενος, τῆς Θεοτόκου ποτέ, φωνὴν λαλιᾶς αὐτῆς, ἤκουσας ἐν πειρασμῶν, καιρῷ τῆς εἰπούσης σοι· Ἔχε ἐλπίδας πρὸς με, μετὰ σοῦ εἶμι θάρσει, Βρέφος λαβὲ τὸ Θεῖον, Ὅ εἰς χεῖρας βαστάζω, ὡς ἂν σε στηρίξῃ Ἰωσήφ, τρισσῶς θωπεύσαν σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸ φῶς τὸ αἶδιον, λάμπσον Παρθένε Ἀγνή, κάμοι τῷ ἰκέτῃ σου, τῷ καθ' ἡμέραν Χριστῷ, οἰκτρῶς ἀμαρτάνοντι, ὅτι μετανοῆσαι, ὑπισχνοῦμαι πολλάκις, ὅμως τοῦ διορθῶσαι, ἐμαυτὸν οὐκ ἰσχύω, Πανάμωμε ἄνευ φωτισμοῦ, καὶ βοηθείας σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, ἄϋλων νόων ὁ χορός, κατιδὼν σε εὐγενῶς, ἀνθαμιλλώμενον αὐτῷ, ὡς τὴν ἐκείνου μιμούμενον πολιτείαν, καὶ θεοπρεπῶς, νοῦν συστέλλοντα, καὶ καρδιακῶς, μνημονεύοντα, τοῦ Ἰησοῦ καὶ νήφοντα ἐν πᾶσι, καὶ ἀγαμένως ἐπήνεσεν, τοὺς ἄθλους πάτερ, τῆς ἰσαγγέλου, βιοτῆς σου μακάριε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἐν τῷ βάθει κατελθὼν, τῆς μετανοίας τὸν ἐν σοί, εὔρες ἅγιε καινόν, ἄνθρωπον καὶ θεοειδῆ, τὸν καθ' ὁμοίωσιν Λόγου Θεοῦ πλασθέντα, πάτερ Ἰωσήφ, ἐξαστράπτοντα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀναμένοντα, μοναστικῶν σου ἕνεκα ἀγώνων, ἐν οὐρανοῖς συγκατάλεξιν, σὺν τοῖς πατράσι, τοῖς θεοφόροις, καὶ ὁσίοις θεότιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Κατεπλάγη ἀληθῶς, τῶν Ἀποστόλων ὁ χορός, ὡς τὸ μνημᾶ σου ἰδὼν, Παρθένε Ἄχραντε κενόν, καὶ τὸ παράδοξον θαῦμα κατανοήσας, τῆς σωματικῆς, μεταστάσεως, σοῦ πρὸς τὸν Χριστόν, σοὶ ἀπένειμε, γέρας τὸ δέον Δέσποινα καὶ ὕμνους, ἐπαινετῶς σοὶ προσήγαγε, καὶ τὴν Τιμίαν, Ζώνην σου τότε, μετὰ πόθου ἠσπάσατο,

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον·

Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Στίχος: Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις Αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

Εὐαγγέλιον τῶν ὁσίων.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ παρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Ἐν τῇ ἀρούρη τῆς καρδίας σου, ἔσπειρας πάτερ ἔλλογον νοῦν, ἵνα καρπώσῃ τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν· ἔδει γὰρ τὸ πρῶτον τοῦτον, πεσόντα ἀποθανεῖν, κατὰ τὸν λόγον τοῦ

Κυρίου, καὶ εἶτα ἀναβιώναι. Ὅθεν τοῖς ἀύλοις νόοις συναυλιζόμενος, ἰκέτευε Ἰωσήφ, Λόγον Ἀνάρχου Νοός, ὑπὲρ τῶν νοῖ λόγῳ καὶ πνεύματι ψαλλόντων, καὶ ἐπαινούντων τοὺς ἄθλους σου.

Εἶτα ὁ κανὼν τοῦ ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

Φωτίσαι σκότος κάμου ἰκέτευε Θεόν, ὅσιε.

Ἦχος δ´. Ὡδὴ α´. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Φωνὴν σου πρὸς Κύριον, νυχθημερὸν πάτερ ἔκραζες, αἰτούμενος δάκρυσι, φωτίσαι σκότος ψυχῆς, τὸ ἐσώτερον, ἵνα τοῦ ἐξωτέρου, ἐκφύγῃς τὸ τίμημα, τὸ ἀκατάφραστον.

Ὡδίῃσιν καρδίας σου, ἔτεκες λόγον σωτήριον, τοῖς τέκνοις σου ἅγιε, τοῖς ἀγαστῶς μετὰ σοῦ, συναθλήσασι, ἐν Ὅρει τῷ Ἁγίῳ, καθάπερ διδάσκαλος, μέγας τῆς νήψεως.

Τὸν νοῦν πάτερ ἔστρεφες, κυκλωτικῶς εἰς καρδίαν σου, αὐτοῦ ἐκδεχόμενος, τὴν ἐν ἀκτίστῳ φωτί, θείαν ἔλλαμψιν, παρὰ τοῦ Φωτοδότου, καὶ γέγονας κάτοπτρον, τοῦ Θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἰδὼν ξένον θέαμα, τοῦ κενωθέντος σου μνήματος, μεγάλη ὁ Δίδυμος, ἐβόησέ σοι φωνῇ· ἡ Κυρία μου, καὶ Δέσποινα ὑπάρχεις, τὸν τύπον ἐκλάμπουσα, τῆς ἀναστάσεως.

Ὡδὴ γ´. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Σαρκὸς ἡδονὰς καὶ τοῦ ἀρχαίου, θεόφρον καὶ πρώτου ἐν Ἐδέμ, ψιθυριστοῦ διέφυγες, τοὺς πειρασμοὺς μακάριε, ὡς τὰς ὀρμὰς τοῦ σώματος, δι' ἐγκρατείας τεισάμενος.

Ἀπάθειαν ὅσιε ἐκτήσω, ὡς μνήστῳ θεόδοτος αὐτῇ, τὸ κάλλος ἐρασάμενος, αὐτῆς τὸ ὑπερ αἴσθησιν, ὧ Ἰωσήφ ὁ πρόσφορος, εἰς ἐμπαθῶν συναντίληψιν.

Ἰώδους δηγμοῦ τῆς ἀμαρτίας, ἐρπούσης ὡς ὄφις εἰς τὸν χοῦν, σαρκὸς μου πάτερ ῥῦσαί με, ἀκέσιμον θεάσασθαι, σταυρὸν τῆς μετανοίας μου, ὡς Μωϋσῆς ὑποδείξας μοι.

Θεοτοκίον.

Σκηνώσας ὁ Λόγος ἐν γαστρὶ σου, ἠγίασεν ἅπαν αὐθωρεὶ, τὸ σκῆνός σου τὸ ἄσπιλον, καὶ καθαρὸν καὶ ἄμωμον, ἐν ᾧ μετέστης Δέσποινα, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰείζωον.

Κάθισμα

Ἦχος β´. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆ ἀμφιστόμῳ καὶ ὀξεῖα μαχαίρᾳ, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς νήψεως πάτερ, τὸν τῶν παθῶν ἐπάταξας σεμνὲ Ἰωσήφ, δράκοντα τὸν ἐφεδρεύοντα, τῆ σαρκὶ καὶ ἐβίασας, σεαυτὸν πρὸς ἄρπασμα, εὐκτὸν τῆς Βασιλείας, Χριστοῦ τοῦ δόντος σοι ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν παρρήσίᾳ, πρεσβεύειν ἐκάστοτε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Καταλιπὼν τὸν τῆς σαρκός σου χιτῶνα, ἔφυγες πάτερ ἡδονῆς αἰγυπτίας, καὶ ἠμφιέσω ἅγιε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἐν παντίαις κοσμησάμενος, ἀρεταῖς Θεοῦ Πνεύματος, Ἰωσήφ τὴν εὐτακτον, ψυχὴν σου καὶ εἰσηλθες, εἰς νυμφικούς θαλάμους ἀγαθέ, τοῦ Παραδείσου, ὡς φίλος τοῦ Κτίστου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Πρὸς αὐτεπώνυμον ζωῆς μεταστάσα, θεῖόν σου τόκον οὐ κατέλιπες κόσμον, ἀλλ' ἀνυστάκτως Δέσποινα πρεσβεύεις Αὐτῷ, σώζουσα τοὺς τὴν πανένδοξον, Κοίμησίν σου γεραίροντας, καὶ τοὺς μεγαλύνοντας, ἐν ὕμνοις ὀρθοδόξως, τὸ ἀειπάρθενόν σου Ἁγαθή, Μῆτερ καὶ πάντας, εἰς σὲ τοὺς ἐλπίζοντας.

ᾠδὴ δ´. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Κόσμον τοῦ ἀπώσασθαι θεῖα Χριστοῦ, τοῦτον τοῦ νικήσαντος χάριτι, καὶ βοηθείᾳ, θεομάκαρ Ἰωσήφ, τὰς τῆς καρδίας πτέρυγας, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνεπέτασας.

Ὁ καταλαμπόμενος θεῖω φωτί, νοῦς ὡς θεωρίας αἰχμάλωτος, οὐκ ἐνεργεῖ τι, τῶν οἰκείων, ὁ αὐτός, μεμαθηκῶς ἐδίδασκες, οὕτω τὰ τεκνία σου ἅγιε.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, ἐν τῇ ἐπανόδῳ τῆς χάριτος, μετὰ τὴν ἄρσιν, θεοδίδακτε αὐτῆς, κατανοῶν ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ προνοίᾳ Σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὅτε Ἀποστόλων ἠθροίσθη χορός, πάντοθεν κηδεῦσαι τὸ σῶμά σου, ὑπερκοσμῶς,

αἱ δυνάμεις οὐρανῶν, Ἄρατε πύλας κράζουσαι, σὲ Μῆτερ Θεοῦ ὑπεδέχοντο.

ᾠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Σοφώτατος γέγονας, περὶ τὰ θεῖα ὅσιε, ἄνωθεν σοφίαν ἀγαγέσθαι, νύμφην ζητήσας, σοὶ τῷ τοῦ κάλλους αὐτῆς, θεόσοφε πάτερ ἔραστῆ, καὶ τυχῶν τῆς χάριτος, παρ' αὐτῆς ἀγιώτατε.

Καρπὸς τῶν δακρῶν σου, ἡ θεοπτία ὅσιε, ὅπου γὰρ τις ἄρδει καὶ ποτίζει, ἐκεῖ καὶ δρέπει, διὸ σεμνὲ Ἰωσήφ, τὸ σὸν πολυδάκρυον ποτέ, ὀφθαλμῶν σου ἔδρεψεν, μετανοίας τὸ εὐκαρπον.

Ἄλους θείῳ ἔρωτι, τῷ Παρακλήτῳ ἔκραζες, πάτερ ὡς ὁ τρίτος θεολόγος· Ἐλθὲ πορφύρα, καὶ ἀλουργίς τοῦ Θεοῦ, ἐλθὲ ἡ πνοή μου καὶ ζωή, καὶ χαρὰ καὶ δόξα μου, καὶ τρυφή μου αἰώνιος!

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ ἔνσαρκον, Λόγου Θεοῦ παλάτιον, πῶς ἐγκωμιάσω σε ἀξίως; πῶς γεραρῶ σε; τίσι τοῖς λόγοις τὴν σὴν, ὑμνήσω μετὰστασιν Ἀγνή; Σὺ γὰρ ἡ κατέχουσα, δευτερεῖα θεότητος.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Ὅδον εὐθεΐαν ἐβάδισας, στενὴν καὶ τεθλιμμένην ἀπάγουσαν, εἰς τὴν οὐράνιον, μακαριότητα ὅσιε, ἀκολουθήσας θείων, πατέρων ἵχνεσι.

Ἐφῆνας γάμου τὸ ἔνδυμα, ἰστῷ ὑπακοῆς ὀσιώτατε, καὶ τοῖς τοῦ Πνεύματος, τοῦτο κοσμήσας χαρίσμασιν, εἰς τὴν χαρὰν εἰσηλθες, τὴν τοῦ Κυρίου σου.

Ἰλάσθητί μοι Φιλάνθρωπε, Χριστέ καὶ φώτισόν μου τὸ ἔρεβος· πάτερ ἀνέκραζες, καὶ παρ' Αὐτοῦ τὴν θεόπεμπτον, ἐξεπορίσω χάριν, καὶ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Κηδεῦσαι σκῆνος πανάγιον, τὸ σὸν οἶ τοῦ Υἱοῦ σου Ἀπόστολοι, ὁμοῦ ἠθροίσθησαν, τὸ δὲ ἀμόλυντον πνεῦμά σου, Ἄχραντε Θεοτόκε, Οὗτος παρέλαβεν.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἐναθλήσας ἐν τῷ Ὄρει Θεομήτορος, ἔθλασας πάτερ μηχανὰς τοῦ πολεμήτορος,

δι' εὐχῆς ἀδιαλείπτου καὶ ἐγκρατείας, καὶ εἰς ὄρος ἀναβὰς τὸ ὑψηλότατον, θεοπτίας ἡγιάσθης καὶ ἐξέλαμψας, θεία χάριτι, Ἰωσήφ ὀσιώτατε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄχραντος θεῖος ἔρωσ, ἐν ᾧ πάτερ ὠνήθης, μετέβαλεν τὸ ὕδωρ δακρῶν, εἰς ἄκρατον τὸν οἶνον χαρᾶς, Βασιλείας ἄνω Ἰωσήφ ὄσιε, θεόπτα καὶ ἐνέπνευσεν, τοῖς πόθῳ σὲ τιμῶσιν κράζειν·

Χαῖρε, δι' οὗ ἐπαινεῖται Ἄθως·

Χαῖρε, πρὸς ὃν θορυβεῖται τάφος·

Χαῖρε, ἐρημίας τὸ μέγα θησαύρισμα·

Χαῖρε, ἡσυχίας τὸ εὐήχον ἄκουσμα·

Χαῖρε, ἄρτυμα τὸ νόστιμον βρώσεως πνευματικῆς·

Χαῖρε, ἡδυσμα τὸ εὐγευστον ἰσαγγέλου βιοτῆς·

Χαῖρε, ὡς τῆς Τριάδος ἀνεδείχθης ὁ οἶκος·

Χαῖρε, ὡς σοὶ ἐδόθη κατὰ κόσμου τὸ νῆκος·

Χαῖρε, λαμπτήρ φωτὸς τῆς θεότητος·

Χαῖρε, λιμὴν πρεσβείας ὁ πάννορμος·

Χαῖρε, πιστῶν μετανοίας εὐχέτα·

Χαῖρε, ἡμῶν σωτηρίας ἰκέτα·

Χαῖρε, πάτερ ἀοίδιμε.

Εἰς τὸ Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, τοῦ Ἰουχαστοῦ, τοῦ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει ἀθλήσαντος.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐνοικήσαντος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος οὐ καθ' ὑπόστασιν, ἢ κατ' οὐσίαν ἐν σοί, ἀλλὰ κατ' αἶδιον χάριν καὶ ἄκτιστον, πάτερ ἐλαμψας, ἐν Ἐκκλησίᾳ ὅσιε, ὡς ἀστὴρ ὁ φωτοφόρος.

Τοῦ μὲν Μνήστορος, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον φέρων καὶ δίκαιον, τοῦ δὲ Παγκάλου σαφῶς, τὸ ἄδολον ὅσιε καὶ ἀπειρόκακον, ὡς συνώνυμος, πάτερ αὐτοῖς καὶ σύμψυχος, Ἰωσήφ καθηγιασθης.

Ἐθελόβουλος, ἦρας σταυρὸν ἀσκήσεως ἐπ' ὤμων ὅσιε, ἀκολουθήσας Χριστῷ, καὶ ἦνπερ ἀπώλεσας ψυχὴν διέσωσας, ἀρνησάμενος, ὧ Ἰωσήφ μακάριε, ἑαυτὸν ὑπὲρ Ἐκείνου.

Θεοτοκίον.

Ἐπερήδιστα, τῶν Ἀποστόλων σήμερον προσεγορεύων σε, ὁ θεηγόρος χορός, συνάδει ἐγκώμια τῆς σῆς Κοιμήσεως, καὶ κραυγάζει σοι· Χαῖρε τοῦ κόσμου Σώτειρα, Παναγία Θεοτόκε.

Ὁδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἐνδον τοῦ σπηλαίου τῆς καρδίας, ὠδήγησε φαινὸς ἀστὴρ τῆς νήψεως, νοῦν σου ἀξιάγαστε, τοῦ ἐνδιαθέτου σου, λόγου ἰδεῖν τὴν γέννησιν πάτερ καὶ ἔμφρονος, τοῦ θείους εἰληθέντος σπαργάνοις, τῆς ὑπερκοσμίου, καὶ ἄνωθεν σοφίας.

Θάμβει συνεχόμενος καὶ μένων, αἰσθήσεως πάσης ἔξω τῆς τοῦ σώματος, κατὰ τὴν ὑπέρφανον, ἀρπαγὴν τοῦ Πνεύματος, ὧ Ἰωσήφ αἰδίμει τὰ θεῖα ἔπασχες, Χριστοῦ τῆς ὑπὲρ αἰσθησιν θεάς, ἐν φωτὶ ἀκτίστῳ, θεόπτα ἀπολαύων.

Ἐθου ἑαυτὸν εἰς τῆς Παρθένου, τὰς χεῖρας πρὸς μαθητεῖαν ἀξιεπάρινον, τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἀρετῆς ἀπάσης τε τῆς Θεομήτορος, θεόφρον Ἰωσήφ τῆς τεκούσης, πίστεως τὸν Μέγαν, Διδάσκαλον ἀσπόρως.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ἀλατόμητον Κυρίου, ἐν ὄρει ἁγιωνύμῳ τοὺς μονάζοντας, τοὺς πανηγυρίζοντας, τὴν σεπτὴν σου Κοίμησιν, τῶν πειρασμῶν διάσωζε καὶ διαφύλαττε, ἀτρώτους Θεοτόκε Παρθένε, τῶν πεπυρωμένων, βελῶν τοῦ μισοκάλου.

Ὁδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Νόστου διὰ σέ, τὸ ἦμαρ ἀνέτελλεν ἐν τῇ κοιμήσει σου, ὅτε εἰς οὐράνιον, πατρίδα

τήν τε ποθεινοτάτην σοι, ἔνθα Χριστοῦ ἡ θέασις ἡ ἀκατάληκτος, ἀσωμάτων, οἱ χοροὶ ἀνέφερον, τὴν ἀγίαν ψυχὴν σου θεότιμε.

Ὅλως κολληθεὶς, Κυρίου τῷ Πνεύματι ἐγένου ὅσιε, πνεῦμα ἔν καὶ φύσεως, τῆς θείας ὅπερ ἐστὶ τῆς χάριτος, ὡς κοινωνὸς γενόμενος πάτερ ἀνέλαμψας, ὥσπερ λύχνος, ἐν τῷ στερεώματι, Ἐκκλησίας Χριστοῦ παναοίδιμε.

Σύρου Ἰσαάκ, τὰ θεῖα συγγράμματα καὶ πνευματέμφορα, ὄλβιε ἠγάπησας, αὐτὸν δὲ ἔσχες συναντιλήπτορα, καὶ μυστικῶς πανόλβιε ἐπικυροῦντά σε, ἐν ἀθλήσει, ὥσπερ διαδέκτορα, μαθητείας αὐτοῦ ἐπιδέξιον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἰλασαι ἡμῖν, Θεὲ Ὑπερούσιε καὶ Παντεπίσκοπε, Πάτερ σὺν τῷ Λόγῳ Σου, τῷ Συνανάρχῳ Σοι καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ ἐφ' ἡμῖν σπλαχνίσθητι τοῖς ἀμαρτάνουσιν, καθ' ἡμέραν, Ἰωσήφ δεήσεις, τοῦ ὀσίου καὶ σῶσον τοὺς δούλους Σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσχατον ἐμέ, Ἀγνή τὸν πρωτεύοντα παντοίοις πάθεσιν, εἰσελθεῖν ἀξίωσον, εἰς Βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον, τοῦ πρωτοτόκου κτίστεως πάσης καὶ τόκου σου, δι' ἐσχάτου, σωστικῆς πρεσβείας σου, ἐν ἡμέρᾳ Παρθένε τῆς κρίσεως.

Ἐξαποστειλάρια

Ἦχος γ´. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ θεόπτης, ἀντιμετάδος μοι τὸ φῶς, διὰ πρεσβείας σου πάτερ, τῆς ἐπιγνώσεως Αὐτοῦ, ἵνα ἐσώτερον σκότος, τοῦ ὑμνολόγου σου λύσης.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἦσυχαστῶν τὸ κλέος, καὶ ἀκροθίνιον λαμπρόν, τῶν μοναστῶν ἐν τῷ Ἄθῳ, πάτερ ὑπάρχων Ἰωσήφ, μὴ διαλείπης πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν σὲ ἀνυμνούντων.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τὴν τοῦ ἐλέους θύραν, ἀνοιξον Ἄχραντε πιστοῖς, τοῖς μεγαλύνουσιν πόθῳ, τὴν Κοίμησίν σου τὴν σεπτὴν, ἐν γὰρ τῷ βούλεσθαι σῶζειν, Παρθένε δύνασαι κόσμον.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἰσυχίας τῷ μνήστορι, Ἰωσήφ τῷ θεόφρονι, δεῦτε προσαγάγετε τὰ ἐγκώμια, ἀσκητικοῖς οἱ γλιχόμενοι, καμάτοις μιμήσασθαι, τοῖς αὐτοῦ καὶ νηπτικήν, πορευθῆναι προκρίναντες, τρίβον ἄληκτον, παρ' αὐτοῦ ἐξαιτούμενοι πρεσβείαν, καὶ ἐνίσχυσιν ἐν πᾶσι, τοῖς κατὰ σάρκα παλαίσμασι.

Ἰωσήφ ὀσιώτατε, ἐπουράνιε ἄνθρωπε, Παρακλήτου κάτοπτρον καθαρότατον, ὁ γεγωνῶς δι' ἀσκήσεως, ἐν ᾧ αὐτὸς πέπονθας, ἐν τῷ βίῳ πειρασθεὶς, θεοδίδακτε δύνασαι, πάτερ ἅγιε, βοηθῆσαι νῦν τοῖς πειραζομένοις, ὡς πρεσβεύων παρῶρησά, τῷ σὲ πλουτήσαντι χάριτι.

Μυστιπόλον τῆς χάριτος, καὶ θεόπτῃν σὲ ἔγνωκαν, οἱ ἐκ σοῦ τῷ μέλιτι ἐντρυφήσαντες, τῶν σῶν σκαμμάτων καὶ γάλακτι, καὶ σοὶ ἐπισπόμενοι, καὶ βαδίσαντες ὁδόν, τὴν στενὴν τεθλιμμένην τε, τὴν ἀπάγουσαν, Ἰωσήφ πρὸς ζωὴν καὶ θεωρίαν, πανευφρόσυνον τοῦ κάλλους, τοῦ Θεανθρώπου μακάριε.

Αἰγυπτίας κατέλιπες, ἡδονῆς τὸ χιτώνιον, ὅσιν ἐστὶν σαρκὸς τὸ φρόνημα, ὡς Ἰωσήφ συνωνύμῳ σου, παγκάλῳ ὁμότροπος, καὶ ἐτήρησας ψυχὴν, ἀμαρτίας ἀνόλεθρον, ἥπερ ἔνεκεν, τοῦ Δεσπότη καὶ τοῦ εὐαγγελίου, ἀπενθῶς ὡς ἀπολέσας, ἔσωσας πάτερ θεόσοφε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α´.

Ὅτε ὡς ἀπαθῆς ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἠρπάζου, εἰς ὕψος τῆς θεοπτίας, τότε ἐν τρισηλίῳ φωτὶ ἔπασχες τὰ θεῖα, θαυμάζων τὸ ὑπέρογον, τὴν ἀγάπην Θεοῦ ἐκπληττόμενος, μηδὲν τῶν παρόντων αἰσθανόμενος, ὁρῶν πᾶσαν τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν. Οὕτως οὖν ἠγγύα Χριστοῦ ὁ Θεός, τὴν σὴν ἀγιότητα θεόσωστε, Ἰωσήφ περιπόθητε, ὁ ἱκετεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρβραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί.

Καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ὁσίου ἡ γ´ καὶ ἡ στ´ ὥδη.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῶν ὁσίων.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάρια

Χαίροις πολυζήλωτε Ἰωσήφ, νήψεως ὁ μέγας, καὶ περίδοξος ἀθλητής, καὶ ἡσυχάζόντων, τῶν ἱερῶς ἀμύντων, καὶ ἔσχατον σημεῖον, τῆς ἀγιότητος.

Ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, σκότος μου φωτίσαι, τὸ ἐσώτερον καὶ ἀχλύν, λῦσαί μου πταισμάτων, καὶ σῶσαί με μὴ παύση, ὦ Ἰωσήφ τρισμάκαρ, Αὐτοῦ δεόμενο

Πηγή: fdathanasiou.blogspot.gr